

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΣΙΡΙ

Οἱ δικασταὶ τὴ ζυγαριὰ τοῦ Θωῶθ κοιτάζουν.

Γύρω τριγύρω τῶν θεῶν ἀπεσταλμένοι
μὲ σοβαρότητα πολὺ εἶνε καθισμένοι
κ' ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ τὰ λάθη ἐξετάζουν.

Καὶ τὸ βαρὺ κι' ἄδικο ἁμάρτημα ζυγιάζουν
πάνω στὴ θεία ζυγαριὰ τὴ σκεβρωμένη.

Συράντα δύο δικασταὶ μελετημένοι,
δίχως συνείδησι, τὸν ἔνοχο δικάζουν.

Πάλλει μαστίγιον ὁ Ὅσιρις καὶ στέζει
πίσω του ὁ Θωῶθ. Τὸ πνεῦμι ὁ Ἄνουβις παρέχει
τραβᾷ στὴ ζυγαριὰ π' ὁ Ὄρος ἀσηκώνει.

Κοννιέτι ἡ ζυγαριὰ, ὦρα κακιά σιμώνει.
Σκληρὴν ἀπόφασιν τὸ δικαστήριον βγάνει:
Νὰ βάλει ὁ Χριστὸς ἀγκάθινον στεφάνι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Τὸ κόκκινο καντηλὶ μὲς στὴν κάμαρά μου
μὲ κάνει νὰ ὀνειρεύωμαι πολλὰ
καὶ φέρει μου ὀπτασίες ἔκτακτες
ἀγαπημένων μου ὄντων ποῦ ποθῶ.

Μ' ἀπ' τῶν ὀπτασιῶν μου τὰ ὥραϊα

ὑπερτερεῖ κάπια μόρφῃ ὑποβληνική·
τῶν δεκαέξῃ χρόνων τὸ κορίτσι
μὲ τὰ μαλλιά τὰ μαῦρ', à la garçonne,
καὶ μὲ τὰ ἐκφραστικά τὰ μάτια,
ποὺ σὰ νὰ μοῦ μιλήσῃ θέλει.

... Ὁνειροπόληση γλυνκεία, ποὺ στήκ ἐξάλειψή της
τὸ εἶναι μου δόκεται. --

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὲς τὴν κάρμαρά μου
τὸ κόκκινο καντῆλι μοῦ χαρίζει
— τί κι ἂν φανταστικά; — λίγων στιγμῶν
συγκίνησες ποὺ δὲν θὰ ἐκπληρωθοῦν ἴσως ποτέ.

1927

Γ. Α. ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ*

Στὴ ζωὴν ἀντίκρου ὡς πρόκληση πρέπει νὰ παντήσεις
ἀπόλυτα, γενναίῃ, καὶ ηγορηματικά ἓνα γεμᾶτο κι ἀντρίκιο
Ναί! Δυστυχία σου ἂν δειλιάσεις καὶ δώσεις στὴν ἐκφρασὴ
σου τὸν πιὸ λεπτὸν ἀπορηματικὸ τόνο: Ναί;; — Ἡ ἀπό-
στασις ὡς τὸ προδοτικὸν Ὅχι, τὴν ἄρση κάθε εὐθύνης,
εἶναι μηδαμινή.

Τὸ ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι ἓνας κόκκος ἄμμου μονάχα
μέσα στὴ Σαχάρα τοῦ κόσμου δὲν μὲ καταπλήσσει τόσο.
Ἐκεῖνο ποὺ μὲ καταπλήσσει εἶναι ὅτι ἓνα μικροσκοπικὸ
ζωῦφιο — ὁ ἄνθρωπος ἔδωκε στὸν κόκκον αὐτὸ τέτρες
διαστάσεις — ἔρωτα καὶ πόνου, πίστης καὶ ἀμφιβολίας,

* Ἀπὸ μιὰ σειρά ποὺ σὲ λίγο θὰ ἐκδοθῇ σὲ βιβλίο μὲ τὸν
τίτλο «Στὸ περιθώριο».